

en Samtale med ham, og i den var der naturligvis slet ikke Tale om noget Pres, ikke Antydning af Pres, men der blev truffet en Aftale: den højtærede Socialminister aftalte med „Social-Demokraten“s nuværende Redaktør, at den anbefalede Mand skulde henvende sig den næste Dag paa Redaktionen og tale med Redaktøren; men denne Samtale forblev resultatløs, siger den højtærede Socialminister. Ja, det er jo ikke forbavsende, at den blev resultatløs, for der staar i „Social-Demokraten“ for 23. November en Artikel, underskrevet af den nuværende Redaktør, hvori han siger: „Min Opfattelse af Marius Wulff har jeg vist ved at nægte at modtage ham, da han søgte mig for at blive knyttet til det Blad, hvis Ære han nu har søgt at tilsole“. Ja, det er jo ikke saa underligt, at Samtalen blev resultatløs, naar man nægtede at modtage ham; det kan ikke forbavse; selv en saa udmærket begavet Redaktør som „Social-Demokraten“s maa faa Nul ud af det, naar han nægter at modtage ham. Det er givet. Men det, der er det forbavsende ved denne Historie, er, at „Social-Demokraten“s nuværende Redaktør altsaa Dagen efter, at Anbefalingen blev udstedt, har opfattet denne Person saaledes, at ham kunde man ikke modtage, man kunde overhovedet ikke tale med ham. Dette er dog højt besynderligt, eftersom det først gaar op for den højtærede Socialminister, hvad han er for en Mand, *efter* at Pjecen er udkommet; saa først forstaar Socialministeren det, saa først afslører Marius Wulff sig. Man maa prise „Social-Demokraten“ lykkelig, at den nu har faaet en mere skarptseende Redaktør, som kunde se dette allerede Dagen efter, at Anbefalingen var udstedt.

Men „Social-Demokraten“ er for Resten ikke det eneste socialdemokratiske Blad, der er saa vel betjent nu. Ogsaa „Klokken 5“ har udtalt sig om Spørgsmaalet og siger den 24. November: „Smæderen forlod i sin Tid „Social-Demokraten“. Vi tør sige, at ingen af „Social-Demokraten“s Medarbejdere har savnet ham. Overfor sine Kolleger var han en daarlig Kammerat. Ingen havde Tillid til ham“. Det er en Vurdering af denne Mand, da han var i „Social-Demokraten“s Tjeneste; ingen havde Tillid til ham. Men det kan ikke være rigtigt. Der var een Mand ved „Social-Demokraten“, der havde Tillid til ham, det var den højtærede Socialminister; *han* havde Tillid til ham, men ingen andre havde det. Saaledes maa denne Artikel læses.

Det er unægtelig forbavsende, at en

Mand, der karakteriseres paa denne Maade af sine egne — og ikke paa Grundlag af en Vurdering af, hvad der er sket efter Afsløringen, men paa Grundlag af, hvad man vidste i Forvejen —, har kunnet møde med en saadan Anbefaling fra den højtærede Socialminister. Det er forbavsende, og man spørger: Hvilke er Motiverne? Hvor ofte har vi ikke set „Social-Demokraten“ sige dette: Der maa ligge noget bag! der maa ligge noget bagved dette. Hvorfor udsteder en saa ædel Karakter og en dog samtidig saa forsigtig Mand en saadan ubetinget Anbefaling til en Person, som „Social-Demokraten“s Redaktør ikke en Gang vil tale med? Hvad er Motiverne? Der har jo været forskellige Ting fremme. Jeg skal ikke opholde mig ved Motiverne (Afbrydelse af Statsministeren). Kun en enkelt Ting skal jeg nævne til den højtærede Statsministers Glæde, og det er Spørgsmaalet om Telegramhistorien. Af hvad der er fremkommet i Dagspressen, fremgaar følgende Kendsgerninger, at Telegrammer fra en Tysker i Amerika er sendt til „Social-Demokraten“....

Formanden: Dette omfattes ikke af den i Dag stillede Forespørgsel.

Forespørgeren (Pürschel): Ikke det?

Formanden: Det er Anbefalingen, der er til Behandling, og ikke Spørgsmaalet om Telegrammerne.

Forespørgeren (Pürschel): Javel, men dette Spørgsmaal skal ikke bruges som Motivering. Det er kun som et Indskud, jeg omtaler det, og det er i god Overensstemmelse med den Praksis, som den højtærede Socialminister talrige Gange har benyttet sig af, naar jeg ogsaa indskyder en saadan Bemærkning.

Der siges, at Telegrammerne var adresseret til „Social-Demokraten“ med det Formaal at undgaa Pressezensuren. Det er det, der foreligger for Offentligheden, og jeg skal slet ikke dvæle ved Motiverne herfor. Jeg spørger i denne Forbindelse ikke om Motiverne. En anden Ting er, at denne Sag jo har en saadan Interesse for Landet, at den formodentlig paa en eller anden Maade maa finde sin Forklaring. Men det er et andet Spørgsmaal, det skal jeg ikke røre ved i Dag.

Det, som fremgaar som Resultat af disse Betragtninger, er dette — og deri tror jeg at have Tilslutning fra store Kredse i denne Sal og udenfor denne Sal —, at det er en alvorlig Misbrug af en Embedsstil-